

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Petra Šuránka, v právní věci žalobce **J. P.**, zastoupeného Mgr. Ing. Radkou Felgrovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Jungmannova 745/24, proti žalovanému **řediteli Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 4, Kongresová 1666/2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2016, č. j. 11 Ad 16/2015 – 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ředitele Obvodního ředitelství policie Praha 1 (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 1. 2015, č. 5/2015 (dále jen „rozhodnutí I. stupně“), nebyly žalobci přiznány úroky z prodlení z doplaceného služebního příjmu. Podané odvolání zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 6. 2015, č. 183/2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalobce rozhodnutí žalovaného napadl žalobou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 28. 7. 2016, č. j. 11 Ad 16/2015 – 38 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl.

Městský soud vyšel ve svém rozhodování z následujícího skutkového stavu: Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 3. 6. 2005, č. 1365/2005 (dále jen „rozhodnutí o propuštění“), propustil žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie ČR, a to

s účinky ke dni 27. 6. 2005. Předmětné rozhodnutí bylo následně zrušeno žalovaným dne 28. 3. 2014, rozhodnutím č. 291/2014, přičemž řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru bylo zastaveno. V souladu s § 124 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon"), byl žalobci následně dne 14. 5. 2014 doplacen služební příjem za dobu, po kterou nevykonával službu (červen 2005 až březen 2014). Žalobce dne 9. 6. 2014 podal žádost ke správnímu orgánu I. stupně o zaplacení úroků z prodlení s výplatou služebního příjmu, jež mu byl vyplacen jednorázově (14. 5. 2014), a nikoliv ve lhůtách splatnosti v jednotlivých měsících. Jak uvedeno shora, správní orgán I. stupně ani žalovaný této žádosti, respektive odvolání nevyhověli.

Městský soud dal nejprve žalobci za pravdu v tom, že vzhledem ke skutečnosti, že služební zákon neobsahuje úpravu úroků z prodlení, je možné v dané situaci využít *analogii iuris*, jak ostatně vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 75/2015 – 17. Městský soud proto odmítl názor žalovaného, že v dané věci úrok z prodlení vůbec nepřicházel do úvahy, avšak dodal, že tato nesprávná úvaha neměla zásadní vliv na správnost rozhodnutí o návrhu žalobce. Následně městský soud přistoupil ke zkoumání, zda v posuzovaném případě nastalo prodlení, které by mohlo založit vznik úroků z prodlení.

V kontextu § 44 služebního zákona městský soud uvedl, že není pochyb o tom, že tento zákon stanovuje fikci nepřetržitého trvání služebního poměru, což konečně vedlo i k vyplacení služebního příjmu za období červen 2005 – březen 2014. Navazující otázkou je, zda došlo k prodlení s úhradou tohoto příjmu. Na podkladu komentářové literatury k občanskému zákoníku městský soud zdůraznil, že je třeba posoudit, kdy žalovanému vznikla povinnost vyplatit služební příjem. Uvedl, že v době od června 2005 do dubna 2014 svědčila rozhodnutí o propuštění presumpce správnosti, podle které platí, že dokud právní akt není stanoveným postupem opraven nebo zrušen, je považován za bezvadný a vyvolává právní účinky. Jinými slovy, v době platnosti rozhodnutí o propuštění neexistoval právní důvod pro vyplácení služebního příjmu. Až pravomocným zrušením rozhodnutí o propuštění došlo k obnovení služebního poměru, což založilo povinnost žalovaného uhradit zpětně služební příjem, a to v nejbližším výplatním termínu (§ 128 odst. 1 služebního zákona). Žalovaný konstatoval naplnění této své povinnosti, což žalobce nijak nerozporoval. Za daných okolnosti dospěl městský soud k závěru, že žalovaný nebyl s výplatou úhrady služebního příjmu v prodlení.

Poslední žalobní námitkou žalobce směřoval na aplikaci zásady, dle které nikdo nemůže těžit ze své nepoctivosti, tedy že žalovaný svým nezákonným jednáním spočívajícím ve vydání nezákonného rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru nemůže odůvodňovat svou neochotu vyplatit žalobci úrok z prodlení. Městský soud nejprve poznamenal, že dovolávaná zásada představuje ústřední zásadu soukromého práva, zakotvenou v § 6 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Současně doplnil, že soud posuzuje postup žalovaného pouze z hlediska legálnosti, tedy souladu s právním řádem České republiky. Zhodnotil, že se v daném případě nejedná o vztah závazkový, a proto posuzovat jej pohledem soukromoprávní zásady, stanovující povinnost jednat v právním styku poctivě, se jeví jako bezpředmětné. Žalovaný splnil svou povinnost (zaplatit žalobci

dlužný služební příjem) včas, tudíž jeho postup je zcela v souladu se služebním zákonem. Jednání žalovaného tedy nevykazuje žádné známky nepoctivosti. Městský soud proto shledal žalobu nedůvodnou a v plném rozsahu ji zamítl.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V ní nejprve rozporoval závěry městského soudu týkající se důsledků „*obnovení*“ služebního poměru ve smyslu § 44 služebního zákona. Odmítl tvrzení městského soudu, že v době od června 2005 do dubna 2014 svědčila rozhodnutí o propuštění presumpce správnosti, v důsledku čehož neměl existovat právní důvod, na základě kterého by měl být stěžovateli vyplácen služební příjem, přičemž až zrušením rozhodnutí o propuštění došlo k obnovení služebního poměru a žalovaný tak byl povinen zpětně vyplatit služební příjem. Stěžovatel připomněl, že podle § 44 služebního zákona trvá poměr „*se všemi nároky*“, dojde-li ke zrušení rozhodnutí o skončení služebního poměru. Služební poměr stěžovatele tak při zrušení rozhodnutí o propuštění nebyl ukončen ke dni 23. 6. 2005. Po celou dobu existence rozhodnutí o propuštění existoval zákonný důvod pro výplatu služebního příjmu stěžovateli za podmínek stanovených v § 128 odst. 1 služebního zákona. Na podporu svých závěrů stěžovatel odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 3 Ads 51/2012 – 48. Městský soud tedy přijal závěr rozporný jak s citovanou judikaturou, tak se zněním § 44 služebního zákona.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále uznal platnost zásady presumpce správnosti správních aktů, avšak dodal, že bylo-li následně zjištěno, že veřejná moc jednala *contra legem*, nemůže se posléze dovolávat presumpce správnosti správního aktu ve svůj prospěch. Je tomu tak podle stěžovatele proto, že odrazem této zásady je „*pouze a jedině zásada ochrany dobré víry a nabytých práv jedince vůči správnímu orgánu. Jinými slovy účelem ´presumpce správnosti správního aktu´ je právě a pouze ochrana jednotlivců (nikoli správního orgánu) jakožto adresátů správního aktu, kterým správní akt určitá práva zakládá*“. V kontextu těchto závěrů stěžovatel odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 As 57/2016 – 56. Městský soud však podle stěžovatele vyložil předmětnou zásadu tak, že svědčí správnímu orgánu. Chybnost závěru městského soudu je podle stěžovatele o to významnější, že sám tento soud odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 75/2015 – 17, který zdůraznil, že charakter soukromoprávní mzdy a služebního příjmu není natolik odlišný, aby ospravedlňoval odlišný přístup k otázce úroků z prodlení. Stěžovatel zdůraznil, že v případě neplatného rozvázání pracovního poměru jsou standardně přiznávány zaměstnancům rovněž úroky z prodlení z opožděně vyplacené mzdy (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 2014, sp. zn. 21 Cdo 2413/2013, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. 21 Cdo 2615/2005). Vyjádřil přesvědčení, že by bylo v rozporu s principem rovnosti přistupovat ke splatnosti odměny za službu v případě zrušení rozhodnutí o propuštění odlišným způsobem a úroky z prodlení v daném případě nepřiznat.

Stěžovatel v souhrnu uvedeného označil postup městského soudu za nedostatečně odůvodněný, v rozporu s judikaturou zdejšího soudu a vykazující známky jurisdikční

libovůle ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2005, sp. zn. I. ÚS 403/03. Tím došlo k porušení stěžovatelova práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Závěrem stěžovatel uvedl, že napadený rozsudek je rovněž vnitřně rozporný. Ze všech uvedených důvodů proto navrhl rozsudek městského soudu, stejně jako rozhodnutí žalovaného, zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti úvodem zdůraznil, že po zrušení rozhodnutí o propuštění byl žalobci v souladu s § 124 odst. 9 služebního zákona doplacen dne 14. 5. 2014 služební příjem za dobu, po kterou nevykonával službu. Následně žalovaný podrobně zrekapituloval průběh souvisejícího, respektive předcházejícího řízení o žalobě proti rozhodnutí o propuštění. V této souvislosti zdůraznil, že stěžovatel po celou dobu odkazovaného řízení trval na tom, že mu služební poměr nemohl vzniknout souběžně s trvajícím pracovním poměrem u Dopravního podniku hlavního města Prahy a. s. (dále jen „dopravní podnik“). Následný stěžovatelův důraz na trvání služebního poměru po celou dobu propuštění ze služebního poměru (v kontextu požadovaných úroků z prodlení), tedy představuje zásadní obrat v jeho postoji.

K samotné otázce úroků z prodlení žalovaný doplnil, že teprve okamžikem zrušení rozhodnutí o propuštění vznikl stěžovateli nárok na vyplacení služebního příjmu, ne však dříve. Není tak rozhodné, že podle dikce § 44 služebního zákona došlo k právnímu stavu, kdy bylo nahlíženo na služební poměr stěžovatele jako by trval, neboť rozhodující je okamžik, kdy vznikla povinnost zaplatit příslušnou pohledávku. Žalovaný postupoval v souladu s § 124 odst. 9 služebního zákona, a k prodlení při výplatě služebního příjmu proto nedošlo. Zdůraznil rovněž, že jistá kompenzace je inkorporována již do výše nároku, když příslušníku náleží služební příjem ve výši odpovídající průměrnému příjmu, tedy v částce převyšující nárok na služební příjem. Pouze tehdy, došlo-li by k prodlení s výplatou služebního příjmu dle citovaného ustanovení, bylo by možné uvažovat o úrocích z prodlení. Podle žalovaného však neexistuje žádný právní důvod predikovaný zákonem, který by opravňoval k závěru, že příslušníku bezpečnostních sborů přísluší jakýkoliv služební příjem průběžně po dobu, kdy je propuštěn, a nebylo dosud rozhodnuto o jeho žalobě proti rozhodnutí o propuštění. Taková žaloba přitom nemá odkladný účinek. Neexistuje však ani zákonný důvod pro výplatu služebního příjmu na základě usnesení soudu o přiznání odkladného účinku. Vyplácení služebního příjmu po dobu propuštění by tak bylo nejen v rozporu se služebním zákonem, ale též například se zákonem č. 218/200 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích.

Žalovaný se dále vyjádřil k § 124 odst. 8 služebního zákona (nárok na služební příjem po dobu nemožnosti vykonávat službu z provozní příčiny nebo jiné překážky ve službě na straně bezpečnostního sboru), a uvedl, že v daném případě musí jít o příslušníka, nikoli o osobu, která byla propuštěna, a toto propuštění nebylo zatím zrušeno. Ani toto ustanovení tak neumožňovalo vyplácet stěžovateli příjem průběžně.

K odkazu stěžovatele na rozsudek zdejšího soudu č. j. 6 As 75/2015 – 17, žalovaný uvedl, že vychází z jiného skutkového stavu, neboť v daném případě šlo o doplatek služebního příjmu za výkon služby přesčas, kdy jeho nezaplacením v rozporu se zákonem

došlo k prodlení, přičemž uvedená součást služebního příjmu měla být zaplacena v termínech pro výplatu služebního příjmu. Žalovaný z uvedených důvodů navrhl kasační stížnost zamítnout.

Stěžovatel na vyjádření žalovaného reagoval replikou ze dne 10. 11. 2016. V ní nejprve poznamenal, že cílem obsáhle rekapitulace předcházejícího řízení o propuštění stěžovatele, tak jak ji provedl žalovaný, bylo pouze očernit stěžovatele a vylíčit jej jako někoho, kdo se dopustil porušení služebních povinností. Žalovaný si přitom dle stěžovatele musí být vědom, že předmětem nynějšího řízení je pouze nárok na úrok z prodlení. Nelze navíc přehlédnout, že rozhodnutí o propuštění žalovaného byla správním (městským) soudem opakovaně rušena. V souvislosti s těmito dřívějšími řízeními stěžovatel pro jistotu doplnil, že v den, kdy měl původně nastoupit do služby, tak neučinil, protože tomu bránil pracovní poměr u dopravního podniku, což nebylo podle městského soudu ze strany služebního funkcionáře reflektováno. K tvrzenému „*obratu v rétorice stěžovatele*“, o němž hovořil žalovaný, stěžovatel uvedl, že žalovaný srovnává dvě právně i skutkově odlišné situace, a to otázku nastoupení do služby při trvání pracovního poměru u dopravního podniku a otázku úroků z prodlení.

Závěrem odmítl tvrzení žalovaného, že jistou kompenzaci obsahuje již výše nároku podle § 124 odst. 9 služebního zákona, který hovoří o průměrném služebním příjmu, neboť stěžovatelova skutečná odměna za službu „*by naopak mohla být a nejspíš by i byla vyšší*“.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, je naplněna podmínka zastoupení stěžovatele podle § 105 odst. 2 s. ř. s., stejně jako jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by jinak byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

Ačkoliv stěžovatel v kasační stížnosti výslovně nenamítá nepřezkoumatelnost, lze tuto námitku dovodit z tvrzení o vnitřní rozpornosti napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval právě touto problematikou. Stěžovatel konkrétně namítal, že napadený rozsudek na jednu stranu uvádí, že „*není pochyb o tom, že služebním zákonem je stanovena fikce nepřetržitého trvání služebního poměru*“, avšak současně vyslovuje, že „*až teprve poté, kdy bylo rozhodnutí o propuštění pravomocně zrušeno, došlo k obnovení služebního poměru a žalovaný byl povinen provést úhradu služebního příjmu, a to zpětně*“. Zdejší soud se s námitkou nepřezkoumatelnosti neztotožňuje. Aniž by na tomto místě jakkoliv předjímal správnost závěrů městského soudu, považuje jeho myšlenkový postup za srozumitelný. Městský soud zcela zřejmě dospěl k závěru, že se fikce nepřetržitého trvání služebního poměru uplatní až okamžikem pravomocného zrušení

rozhodnutí o propuštění, kdy do tohoto časového bodu (naopak) svědčí citovanému rozhodnutí presumpce správnosti. Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není opodstatněný.

Před samotným vypořádáním věcných námitek stěžovatele považuje Nejvyšší správní soud za nutné korigovat nesprávné označení žalovaného v záhlaví napadeného rozsudku („*Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy*"). Jak totiž vyslovil zdejší soud mj. ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 34/2005 – 61, platí, že „[v] *řízení o žalobě proti rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru podle zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, je žalovaným správním orgánem služební funkcionář, který ve věci rozhodl v posledním stupni* " (citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Uvedený závěr přitom platí i ve vztahu k současnému služebnímu zákonu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 As 31/2015 – 28). Tento soud tak má postaveno na jisto, že subjekty, jimž je svěřeno rozhodování o právech a povinnostech ve věcech služebního poměru, jsou služební funkcionáři.

Zdejší soud současně nemohl přehlédnout, že v nynějším případě je řešena žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, kde platí, že „*v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon*" (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003 – 56). Městskému soudu je tak třeba vytknout jistou nekonzistentnost, když v záhlaví napadeného rozsudku za žalovaného označuje „*Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy*", avšak současně v textu odůvodnění za správní orgán I. stupně správně označuje *ředitele* Obvodního ředitelství policie Prahy 1. S přihlédnutím ke správné identifikaci správních rozhodnutí I. i II. stupně tak lze uzavřít, že městský soud sice při označení žalovaného pochybil, avšak ne v míře, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozsudku.

Úvodem vypořádání námitek směřujících do věci samé považuje Nejvyšší správní soud za podstatné se vyjádřit k významu § 44 služebního zákona, na který se stěžovatel odvolává. Toto ustanovení uvádí, že „*dojde-li ke zrušení rozhodnutí o skončení služebního poměru příslušníka, jeho služební poměr trvá se všemi nároky*". Vedle důsledků pro vyplacení služebního příjmu má toto ustanovení pro příslušníka, u něhož došlo ke zrušení rozhodnutí o propuštění, řadu dalších významných konsekvencí. Po zrušení rozhodnutí o propuštění je totiž třeba zrekonstruovat stav za dobu, kdy služební poměr *fakticky* netrval. To se může týkat nejen změny ve výši služebního příjmu (změna tarifního stupně), ale též kupříkladu převedení na jiné služební místo, došlo-li v době trvání překážky ve službě k organizačním změnám ohledně místa vykonávaného dotyčným příslušníkem. Dále lze zmínit též zachování nároku na odchodné a výsluhový příplatek se započtením doby, kdy nemohl službu vykonávat. Ustanovení § 44 služebního zákona tak bezesporu svým významem přesahuje „*pouhou*" otázku vyplacení služebního příjmu. Přesto je fikce trvání služebního poměru, kterou toto ustanovení zakládá, bezesporu nezbytným předpokladem právě pro jeho vyplacení.

Samotná náhrada služebního příjmu je poskytována na základě ustanovení § 124 odst. 9 služebního zákona, které představuje *speciální* ustanovení pro poskytování služebního příjmu, což zákonodárce explicitně vyjádřil již označením hlavy III. části osmé služebního zákona („*služební příjem ve zvláštních případech*"), do něhož odkazované ustanovení spadá. Citované ustanovení zní „[p]*říslušník má po zrušení rozhodnutí o skončení služebního poměru za dobu, po kterou nevykonával službu, nárok na služební příjem ve výši odpovídající průměrnému služebnímu příjmu.*" Z textu ustanovení je tedy zcela zřejmé, že zákonodárce jím pamatoval na specifickou situaci v podobě zrušení rozhodnutí o ukončení služebního poměru a na něj navazující uplatnění fikce dle § 44 služebního zákona. Ustanovení § 124 odst. 9 téhož zákona přitom zcela výslovně stanovuje, že služební příjem je poskytován *po zrušení* rozhodnutí o propuštění, tj. zpětně, a to v souladu s § 128 služebního zákona, který upravuje splatnost služebního příjmu. Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje se závěry městského soudu, že teprve okamžikem zrušení rozhodnutí o propuštění stěžovatele byl založen právní důvod pro poskytnutí služebního příjmu ve smyslu § 124 odst. 9 služebního zákona (tedy nikoli náhrady služebního příjmu) za dobu, kdy stěžovatel fakticky nevykonával službu, avšak v souladu s § 44 služebního zákona jeho služební poměr trval (zde červen 2005 – duben 2014).

Nejvyšší správní soud se dále nemůže ztotožnit se závěrem stěžovatele, podle kterého rozhodnutí o propuštění nesvědčila do doby jeho zrušení presumpce správnosti správního aktu. Stěžovatel v této souvislosti podotkl, že odrazem řečené zásady je princip ochrany nabytých práv jedince vůči správnímu orgánu. Odkázal přitom na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 150/01. K tomuto nálezu je třeba dodat, že Ústavní soud v něm rovněž uvádí, že „*i vadný správní akt [...] je způsobilý založit příslušné právní účinky, a nabude-li správní akt právní moci, dokud jej správní (příp. soudní) orgán pro jeho vady nezmění, příp. nezruší, je třeba se jím řídit. V této souvislosti se hovoří o tzv. presumpci správnosti či presumpci platnosti správních aktů [...] Jiným případem [...] jsou potom takové vady, které vzhledem ke své povaze a závažnosti představují překážku nastoupení uvažovaných právních účinků předmětného aktu, a proto také v jejich důsledku nelze ani hovořit o tom, že se jedná o správní akt, resp. že ´došlo ke vzniku´ správního aktu. V takových případech jde o právně nerelevantní výsledek jednání určitého správního orgánu, který bývá teorií správního práva nejčastěji označován jako akt nicotný, někdy se také hovoří o aktech nulitních, případně aktech neplatných. (Průcha, P. Správní právo. Obecná část. Brno: MU v Brně, 2001, s. 226 a n.)*".

Nejvyšší správní soud má v dané věci za zřejmé, že rozhodnutí o propuštění nepředstavovalo nicotný akt a jako takovému mu svědčila presumpce správnosti. Lze se tak ztotožnit se závěrem městského soudu, že v době mezi červnem 2005 a dubnem 2014 neexistoval právní důvod pro *průběžné* vyplácení služebního příjmu stěžovateli. Nelze přitom přehlédnout, že stěžovatel nebyl v kontextu následného uplatnění § 44 služebního zákona zkrácen na svých právech, neboť v otázce služebního příjmu zákonodárce na tuto specifickou situaci pamatuje právě ustanovením § 124 odst. 9 téhož zákona, jak uvedeno shora. Předmětný závěr tak nikterak nekoliduje se stěžovatelem odkazovaným rozsudkem zdejšího soudu č. j. 3 Ads 51/2012 – 48, který ve skutečnosti, ve vztahu k důsledkům obnovení služebního poměru, dospěl ke stejnému výsledku. Nelze tedy přisvědčit

stěžovateli v tom, že by městský soud aplikoval zásadu presumpce správnosti správních aktů na úkor ochrany nabytých práv jednotlivce (stěžovatele).

Odkazuje-li stěžovatel na problematiku nezákonného rozvázání *pracovního* poměru a s tím související judikaturu Nejvyššího soudu ČR, nejde o argumentaci příléhavou. Je tomu tak proto, že dříve platný zákoník práce (zákon č. 65/1965 Sb.), stejně jako nyní účinný zákoník práce (zákon č. 262/2006 Sb.), obsahují odlišnou úpravu důsledků neplatného rozvázání pracovního poměru oproti služebnímu zákonu. Zatímco § 124 odst. 9 služebního zákona hovoří o vzniku nároku příslušníka *po zrušení rozhodnutí o propuštění*, starý i nový zákoník práce v § 61 odst. 1, respektive § 69 odst. 1 stanoví, že náhrada mzdy (platu) přísluší zaměstnanci ve výši průměrného výdělku *ode dne, kdy zaměstnanec oznámil zaměstnavateli, že trvá na dalším zaměstnávání*. Z uvedeného je zřejmé, že zákoník práce zakládá právní titul pro průběžné vyplácení náhrady mzdy (platu) pro zaměstnance, zatímco služební zákon poskytuje právní titul pro výplatu služebního příjmu až v návaznosti na zrušení rozhodnutí o propuštění. Zákonné úpravy tak stanovují rozdílný *časový okamžik*, od něhož je třeba odvozovat úvahy o prodlení s plněním povinnosti a v souvislosti s tím i vznik nároku na úrok z prodlení.

V tomto kontextu je třeba vnímat stěžovatelem odkazovaný rozsudek zdejšího soudu č. j. 6 As 75/2015 – 17. Jak správně podotkl žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, tento případ se od nyní projednávané věci skutkově odlišoval. V citovaném případě šlo o *doplatek* služebního příjmu *za výkon služby přesčas*, který zdejší soud shledal za složku služebního příjmu, která tak měla být vyplácena v souladu s § 128 odst. 1 služebního zákona *průběžně* ve výplatních termínech. Jelikož k tomu ve zmiňovaném případě nedošlo, vyhodnotil zdejší soud absenci institutu úroku z prodlení ve služebním zákoně jako mezeru v zákoně, kterou lze vyplnit uplatněním *analogie iuris* (viz konec strany 4 napadeného rozsudku). V nyní posuzované věci se však splatnost náhrady služebního příjmu odvíjí v souladu s § 124 odst. 9 služebního zákona, ve spojení s § 128 odst. 1 služebního zákona, od zrušení rozhodnutí o propuštění. V době platnosti tohoto rozhodnutí tak absentoval právní důvod pro průběžné vyplácení služebního příjmu, na rozdíl od skutkové situace, ze které vycházel rozsudek č. j. 6 As 75/2015 – 17. Závěr Nejvyššího správního soudu z posledně jmenovaného rozsudku, že „*by bylo nespravedlivé a v rozporu s principem rovnosti a bezrozpornosti právního řádu, pokud by zaměstnancům v soukromé sféře za opožděnou výplatu mzdy náležely úroky z prodlení, zatímco příslušníkům bezpečnostního sboru by tyto úroky nenáležely*“, je tedy platný, avšak na nyní posuzovanou věc nedopadá. Vzhledem ke skutkové rozdílnosti citovaného a nynějšího případu se totiž zásadně liší okamžik, od něhož se úroky z prodlení mohly odvíjet (průběžné vyplácení služebního příjmu oproti zpětnému, jednorázovému vyplacení). Stěžovateli tak nelze dát za pravdu v tom, že závěry městského soudu jsou v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a vykazují proto známky jurisdikční libovůle. Námitka porušení čl. 36 Listiny základních práv a svobod je nedůvodná.

V důsledku uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že městský soud nepochybil, když za rozhodnou skutečnost pro vznik nároku na úrok z prodlení považoval zrušení rozhodnutí o propuštění stěžovatele a na to navazující povinnost žalovaného provést úhradu služebního příjmu v souladu s § 128 odst. 1

služebního zákona v nejbližším výplatním termínu. Jak rovněž konstatoval městský soud, žalovaný této povinnosti dostál a žalobce tuto skutečnost nijak nezpochybnil. Žalovaný tedy nebyl v prodlení s plněním povinnosti vyplatit stěžovateli služební příjem ve smyslu § 124 odst. 9 služebního zákona.

Nejvyšší správní soud proto neshledal kasační námitky stěžovatele důvodnými a kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 28. června 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu